

עין משפט
גרי מוצאה

למא א פירא מילי
תומלת מת בלוי:
בב מ"ג פ"ג הל"ג:
מבא ג מ"י מילי שנת
ה' א:
כב ד ה מ"י פ"ג הל'ג
עבדים [הל'ג] ה"ג
מתן ספין פו טעמי יוד' פ'
דש ספין ט'
בב ד מ"י ס' וי"ג מ"ה
וכה הל'ג' פ"ג ס' ט'
טעמי ס' ספין ט' [מ"ה]
פ' רמז ספין ט' ד:

מוקף רש"י

ביבוס יודי. דה פניסה
אלה היו כל ישראל עם הוי"ה
לארץ העמים. ח'ן קמימי
מטתא נחלה [עובדי ע"ה]
בשירה. מרבכת טעמי. ע"ה
פניה קוספסא [מ"ה].
ומגדל. מטיטרי [מ"ה].
דאמירה לעובד כוכבים
היה. מדינתו ב"ס [מ"ה].
שבות בל נכסי לעבדו
יצא בן חורין. שהרי העבד
נמלט נכסו וממנו שקנה
לעבד את גופו עם שטר
נכסו [רש"י ב"ס [מ"ה]].
שייר קרקע בל שהיה
דמכ פון מן הקרקע ב'
שאה, לא יצא בן חורין.
ללא ידעתי ה' קרקע שאל
ובכל לא שאה למיטען ש"ל
שירי וימן דקקטת לא קנה.
לטיפה נמי לא קנה, וכל
פלניק דמכסא, הילל נחלה
יריעה חקני ליה גופיה
ונכסיה, ופלגא יריעה לא
לקמיט, קרקע פלגא נמי לא
שקנה [מ"ה]. א:
שעברד הקס' לקדקשת
דמכיס התומלת, והיא
קדקשת בל שואה לימיה
שמען העבד ולא אמר וממנו
שטר על חורין, ונה הנכס
לא קנה והיה עם אמר פון
מתמלתי בל שואה, כדמפרש
ר"ה לקמיה בל המטלנין
עבד אל העבד, דלמלא הו'
שירי הו' המטלנין ששירי,
עבד הוא המטלנין, אל כל אמר
בל נכסי נמטי לך פון
משהו טלני. הרי הוא בן
חורין, שעברד ליה ככלל אמר
על פירוש ר"ב [מ"ה].

תוספות ר"ד

ת"ר הקונה יורה בסוריא
קקנה בסוריא ירושלים למאי
הלבחא אמר רב ששת לרבי
בבבתינן אילו אוני אפילו
בבבתינן פ"י שטר כתיבה
[בבב] יהודי אונות ושטרות
יצאיו על שמו: מסום
שוב א"י פי' לנרש בבבתינן
ליבטא פ"י ישראל דמור:
שבת ס"ד אלא כדאמר:
יבא אומר לו ערש וערשה
הבא נמי לומר לבעני
ערש ואצ"ל דאמריה לא"י
שבת פסוק שבו א"י לא
נודו רבן אוצ"ל דרבינא
העמירו דבריהם בבבתינן
עשה ה"מ שבות הנעשה
ע"י ישראל כגון הוציא
שבת שאינה גזרתי אפי'
הפסד דאמריה באלו דברים
כפסחים וכגון הבאת אומר
ג"י ישראל כבבתינן שאל
ערבו אבל אמירה לא"י
שבת אלא ישראל ערשה
עלמא משהו אלא דבר
שבת רחמי' שבות זו אצל
עצה כדאמר גבי מילה
היה עד הנביא כההוא
ק"ק דאיסתפין תמימה
יהיה כבדי שלא שתפתו בו

ח:

המביא גט פרק ראשון גיטין

בשירה תיבה ומגדל. פירש בקונט' מה שאין כן בלחך העמים
ורבי היא ונאלה שרולה לפרש שיהי מינה ומגדל דוקא
ולחיי לא מני' לאוקומי כ"י יוסי בר רבי יהודה דהא הוא מטהר
אפי' בלחך העמים ובחנם פי' כן דהא על לחך העמים מינה ומגדל
לאו דווקא נקט אלף משום דנקט
בכתיבא אלף הוא הדין אפי' רוכב
על הסוס כיון דסבר רבי אהל דאל
לא שמהי אהל כדפירש בקונטרס
ובדמוכח דמסקי דנסוריא על אוריה
לא גזרו ואם כן כ"י יוסי נמי אמיל
ההוא לכנס לה בטרה היינו
נקרון או רוכב על הסוס מה שאין
כן בלחך העמים דטמא וכן משמע
הלשון קנת דקאמר ואפי' רבי לא
קא מטמא כ"ו' וטעמא כרבי יוסי
קאמ' בפשיטות משום ומיהו על
כרחי כ"י יוסי נמי לא אמיל אלף
מטעם דמסקי אליבא דרבי דדוקא
לחך העמים משום דגזרו על אוריה
ועל גזרה כ"ו: **אלא** בארץ
העמים גזרו ע"ה גושה וע"ה אוריה.
והא דמכיעי לן כמיר כפרק כ"ג
[דף נ"ד]: לחך העמים משום
גושה גזרו עליה או משום אוריה
גזרו הכי פירושה משום גושה משום
להכנס על הגוש עין והכל כשמעתא
מכמיס כמאהיל על המת ויכול
להכנס עם בשירה מינה ומגדל או
לילמא על הארץ עמנו ולא יוכל
להכנס עם גושה עין והכל כשמעתא
על גושה היינו על מגע גושה ועל
אוריה או משום מההיל על הגוש או
משום אוריה ממנו: **דגזרו** ע"ה
גושה וע"ה אוריה. הקשה הרב ר'
עקב דלורלי"ג: דנמסכת אהלות
[פ"ג משנה ג] תנן ואלו מטמאין
בגמע ובכשף ואין מטמאין באלף
עלם כשעורה לחך העמים ומירך
דמירי כשעורה כהג' מחולה לחך
לחך והמההיל עליו דלא מטמא

כקונה בסוריא ירושלים. לקמיה מפרש לה: **כפשוטו**. הכפריא
רוקרי"ש נלע"ו: **פיוס** יחיד. דודו שלא היו כל ישראל כפד לחך
שהיו כבבוס יהושע שהיו כולם וכבבוס לגזרן כל ישראל קודם חלוקה
אל דוד ולא כבש אלף לזרתי: **כשירה סינא ומגדל**. ונשאלים אותה
כזכיר ומשאל"כ בלחך העמים ורבי
היא: **רבי מטמא**. קסבר אהל זרקו
לא שמהי אהל הכי מפרש בערויבין (א)
אהל המטלעל איהו אהל כשעת טלטולו
הילכך מלינה דקא מפסיק היא אהל
זינו לזכיר לחך העמים לאו מלינה
היא ואשפעין היא חנא דסוריא
לעיל דאפי' רבי לא קא מטמא
אלא בלחך העמים: **דגזרו על גושה**.
מגע ושמה ולא אהל כגון אם הההיל
עליו כדאמר' כפ' ב' דלהלוח (מ"ג):
ועל אוריה. שיהא הכנס אלף אוריה
טמא ואפי' לא נגע ולא הסיט את
גושה. אלף סוריא על גושה גזרו
מגע והסיט אלף על אוריה לא גזרו
והיא לא נגע ולא הסיט: **כפשוטו**.
כפילג' רוקרי"ש נלע"ו: **אוגו**. שטר
מכירה כמו והיו אונות ושטרות יואלץ
על שמו (כ"ב דף ג"ג): **אפי' כשכס**.
אלף לקמה מן העובד כוכבים וכו'ה'
לין דלרוב כשנת: **כדאמר רבא**.
במסכת שבת (דף קס"ו): **פאס**.
ישב ארץ ישראל. לגרש עובדי
כוכבים ולשכן ישראל כ"ה: **עבד**
כשיבא גיעו. ממדינת הים וזרין לומר
כפמי נכתב כלשה המבזיה גיעה
דלמירין כממתי' [למקן דף ט]. אחד
גיעי געים ואחד שחרורי עבדים
שו' למולן ומצא: **עלמו קנה**.
דלמלא הוא על שחרורו לומר כפמי'
נכתב ואין זרין עדים כפמי'
נכסים לא קנה. דעמי עדים כשאר
קיום שטרות: כל נכסי מסו. מי
למירין עמלמן ונכסי מירי דזכיר
גינה אלף כל נכסי כיון דעמד
דיבורא אתו ליה שחרור דעמד
וממת נכסי כדקיימא לן לקמן הכותב כל נכסי לעבדו יאל' בן
חורין שהוא ככלל נכסי הילכך אי מהימן אחאי מהימן אחאי דלא
פלגינן דיבורא או דלמא פלגינן: **מידי דהוה אגב אשה**. שנלמנה הביא
את גיטה ולומר כפמי נכתב: **אחד וס' ואחד וס'**. בין עלמן ונכסי בין
כל נכסי: **הכותב כל נכסיו לעבדו**. כגון כל נכסי נחונין לך: **יאל'**
בן חורין. שאלף הוא ככלל נכסים וכל שטר נכסים נמי קנה: **שייר**
קרקע כל שואה לא יאל' בן חורין. קרקע לאו דוקא כדאמר בבבא
בתרא כפ' מי שמת (דף ק"ג): **לא יאל' בן חורין**. כדשאלמא רישא דלא גלי
דעמיה דמית לשורא לא למירין דשייר אלף הכה דמית רישא דשורא
למירין לדידיה נמי שייר וכי אמר כל נכסי (ב) לך אשאר נכסי קאמר
ולמטיפי ליה קמאי ולא שמרניה כיון דלא אמר ליה עלמן ונכסי:
לעולם

למא א פירא מילי
תומלת מת בלוי:
בב מ"ג פ"ג הל"ג:
מבא ג מ"י מילי שנת
ה' א:
כב ד ה מ"י פ"ג הל'ג
עבדים [הל'ג] ה"ג
מתן ספין פו טעמי יוד' פ'
דש ספין ט'
בב ד מ"י ס' וי"ג מ"ה
וכה הל'ג' פ"ג ס' ט'
טעמי ס' ספין ט' [מ"ה]
פ' רמז ספין ט' ד:

תוספות ר"ד

ת"ר הקונה יורה בסוריא
קקנה בסוריא ירושלים למאי
הלבחא אמר רב ששת לרבי
בבבתינן אילו אוני אפילו
בבבתינן פ"י שטר כתיבה
[בבב] יהודי אונות ושטרות
יצאיו על שמו: מסום
שוב א"י פי' לנרש בבבתינן
ליבטא פ"י ישראל דמור:
שבת ס"ד אלא כדאמר:
יבא אומר לו ערש וערשה
הבא נמי לומר לבעני
ערש ואצ"ל דאמריה לא"י
שבת פסוק שבו א"י לא
נודו רבן אוצ"ל דרבינא
העמירו דבריהם בבבתינן
עשה ה"מ שבות הנעשה
ע"י ישראל כגון הוציא
שבת שאינה גזרתי אפי'
הפסד דאמריה באלו דברים
כפסחים וכגון הבאת אומר
ג"י ישראל כבבתינן שאל
ערבו אבל אמירה לא"י
שבת אלא ישראל ערשה
עלמא משהו אלא דבר
שבת רחמי' שבות זו אצל
עצה כדאמר גבי מילה
היה עד הנביא כההוא
ק"ק דאיסתפין תמימה
יהיה כבדי שלא שתפתו בו

ת"ר רבה (שבת) [שביבאן] ע"י גברי ורבה אבי לקהשת לו הוא שבות ואינו דוחה הוא מפי הפסח אף אמירה
לנרש שבות ונ' ולא חתמה פסח מילה ואיל' בו יוסף ולא שאן לו בין שבות שיש בו משהו לשבות שאין בו משהו
ז"י שבות הישע ע"י שבת ישראל כגון הוצאה וכדאם בה המנידה תמיס דבריהם בבבתינן כרס אכלת אמירה לנרש
שאינן עם משהו ע"י ישראל אלא אמירה בלחור' לא העמירו דבריהם בבבתינן כההוא נ"ה: ת"ר עבד
שהוא עבד מפרתי הים צ"ל כפמי נכתב ובכני כחם נאשה המכירה גיטה. פי' דאמר' כמתי' א' גיטי נשים ואחר
שחרורו עבדו שוין למילין ולמביא וכתיב בו עצמן נכסי קניין לך עצמו קנה. פי' המורה דנאמן הוא על שחרורו

למא א פירא מילי
תומלת מת בלוי:
בב מ"ג פ"ג הל"ג:
מבא ג מ"י מילי שנת
ה' א:
כב ד ה מ"י פ"ג הל'ג
עבדים [הל'ג] ה"ג
מתן ספין פו טעמי יוד' פ'
דש ספין ט'
בב ד מ"י ס' וי"ג מ"ה
וכה הל'ג' פ"ג ס' ט'
טעמי ס' ספין ט' [מ"ה]
פ' רמז ספין ט' ד:

ת"ר רבה (שבת) [שביבאן] ע"י גברי ורבה אבי לקהשת לו הוא שבות ואינו דוחה הוא מפי הפסח אף אמירה
לנרש שבות ונ' ולא חתמה פסח מילה ואיל' בו יוסף ולא שאן לו בין שבות שיש בו משהו לשבות שאין בו משהו
ז"י שבות הישע ע"י שבת ישראל כגון הוצאה וכדאם בה המנידה תמיס דבריהם בבבתינן כרס אכלת אמירה לנרש
שאינן עם משהו ע"י ישראל אלא אמירה בלחור' לא העמירו דבריהם בבבתינן כההוא נ"ה: ת"ר עבד
שהוא עבד מפרתי הים צ"ל כפמי נכתב ובכני כחם נאשה המכירה גיטה. פי' דאמר' כמתי' א' גיטי נשים ואחר
שחרורו עבדו שוין למילין ולמביא וכתיב בו עצמן נכסי קניין לך עצמו קנה. פי' המורה דנאמן הוא על שחרורו